

ветата отъ тѣхния зименъ сънъ и да имъ каже, че скоро ще дойде пролѣтѣта.

Иванчо, пакъ обѣща да не лудува, защото отъ наказанието бѣ станалъ по уменъ.

На пѣтъ къмъ земята той срещна единъ голѣмъ параходъ пѣленъ съ човали снѣгъ. Завчасъ той ги развърза и разпрѣсна въ вихрушка снѣжинкитѣ по земята.

Уплашенъ отъ своята необозданостъ, той се заклѣ отсега нататѣкъ все добрини да върши.

Той събуди дърветата и отлетя къмъ града. По пѣтя видѣ прострѣно пране. Подуха малко и го изсуши. Ето вече той пакъ е надъ града. По една улица срещна две бедни деца, които плачеха за хлѣбъ. Тѣ бѣха много огладнѣли. Въ това време край тѣхъ ми на единъ богаташъ. На Иванчо дожалѣ за тѣзи деца. Той задуха и събори шапката на минувача. Беднитѣ деца се завтекоха, уловиха шапката и я дадоха на богаташа. За награда тѣ получиха нѣколко лева, съ които можаха да се нахранятъ.

Иванчо доволенъ отъ това хвъркна на небето. Този пѣтъ той бѣ направилъ само добрини на хората.

Отъ нѣмски З. Николова.

